

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

15. BŘEZNA 2015

Z obsahu:

**Oblečte se v Krista
a připásejte si zbraně světla**

Z apoštolského listu
Svatého otce Františka
všem zasvěceným
osobám u příležitosti
Roku zasvěceného života
- strana 2 -

**Zachránce jednoty,
manželství, lidských duší**

Z kázání papeže
Pia XII. ke svatořečení
blahoslaveného Mikuláše
z Flüe 15. května 1947
- strana 4 -

**Proč Bůh dopouští na lidi
tolikera utrpení?**

- strana 6 -

**Libanon a Sýrie -
svědectví doby (1)**

Jean Claude
a Geneviève Antakli
- strana 9 -

„...bude křičet kamení.“

(2 - dokončení)
- strana 10 -

**Arcibiskup
Graubner k tragédii
v Uherském Brodě**

- strana 11 -

**Vzpomínky
na papeže Pia X. (20)**

- strana 12 -

**Petice žádá papeže
Františka o vyjasnění**

- strana 13 -

Svatý Mikuláš z Flüe, relikviář z 18. století (detail), Museum Bruder Klaus, Sachseln

Oblečte se v Krista a připásejte si zbraně světla

Z apoštolského listu Svatého otce Františka všem zasvěceným osobám
u příležitosti Roku zasvěceného života (30. 11. 2014 – 2. 2. 2016)

Drahé zasvěcené a drazí zasvěcení, píši vám jako Petrův nástupce, kterému Pán Ježíš světil úkol utvrzovat ve víře své bratry (srov. Lk 22,32), a píši vám jako váš bratr, zasvěcený Bohu jako vy.

Společně děkujeme Otci, který nás povolal, abychom následovali Ježíše v plném přilnutí k jeho evangeliu a ve službě církvi, a vlil do našich srdcí Ducha Svatého, který nám dává radost a pomáhá nám vydávat celému světu svědectví o jeho lásce a milosrdenství. (...)

Cíle pro Rok zasvěceného života

1. Prvním cílem je *dívat se na minulost s vděčností*. Každý náš institut má bohaté charismatické dějiny. Při jeho vzniku je přítomné působení Boha, který ve svém Duchu povolává některé lidi, aby blíže následovali Krista, převáděli evangelium do

určité formy života, očima víry četli znamení doby a kreativně odpovídali na potřeby církve. Zkušenost začátků pak rostla a rozvíjela se zapojením dalších členů v nových zeměpisných a kulturních oblastech, zrozením nových způsobů pro uskutečňování charismatu, nových iniciativ a vyjádřením apoštolské lásky. Je to jako semeno, ze kterého se stane strom s rozpínajícími se větvemi.

V Roce zasvěceného života bude vhodné, když si každá charismatická rodina připomene své začátky a svůj dějinný vývoj a bude děkovat Bohu za to, že nabídl církvi tak mnoho darů, jež ji zkrášlují a činí připravenou konat každé dobré dílo (srov. *Lumen gentium* 12).

Je nutné vyprávět vlastní historii, abychom oživovali svou identitu, posilovali jednotu rodiny a smysl pro sounáležitost jejich členů. Nejde o to, že se máme vě-

novat archeologii nebo pěstovat zbytečné nostalgie, ale spíše se máme znovu vrátit k cestám, po nichž kráčely minulé generace, a objevit v nich inspirující jiskru, ideály, projekty a hodnoty, které byly jejich hybnou silou, počínaje zakladateli a zakladatelkami, jakož i prvními komunitami.

Tímto způsobem si členové institutu mohou uvědomit, jak se charisma žilo v minulosti, jakou tvůrčí sílu ze sebe vydalo, jakým potížením muselo čelit a jak je dokázalo překonávat. Lze přitom objevit i nesrovnalosti, plody lidské slabosti, někdy snad i zapomenutí na některé podstatné aspekty charismatu. Ze všeho se lze poučit a může se to stát výzvou ke konverzi. Vyprávět své dějiny znamená vzdávat Bohu chválu a děkovat mu za všechny jeho dary. (...)

Dokončení na str. 8

Stejně jako jsou v Roce zasvěceného života vyzváni Bohu zasvěcené osoby, aby se zamyslely nad věrností svému poslání, tak i každý křesťan může v právě prožívané době postní položit svému svědomí otázku: Jsem věrný svému životnímu poslání? Svě životní poslání pak můžeme vidět v několika rovinách: především je to poslání křesťana, člověka obdařeného vírou v Trojjediného Boha, v Spasitele Ježíše Krista, v život věčný. Pak je zde životní stav – zasvěcený život pro Boha, manželství, vdovství, případně u mladých lidí svobodný život, kdy se předpokládá, že se o své životní cestě teprve rozhodují. Životní poslání lze dále vidět v konkrétním povolání, v práci, kterou většinou děláme, aby nás živila – i tam můžeme plnit Boží vůli. A věrnost lze osvědčit i ve správném užívání hříven, kterými nás Bůh obdařil k užítku našemu a k užítku jiných lidí. O věrnosti můžeme rozjímat v mnoha směrech...

Důležité pro křesťana je, aby nepochyboval o své víře. Svatý Mikuláš z Flüe

upozorňuje právě na ďáblovo pokušení ve věcech víry, které je nebezpečné zvláště u těch, kdo pochybují. (str. 4) Ale nemáme zoufat, protože víra má přednost. K tomu, abychom se vyvarovali pochybování o své víře (pokušením se nevyhneme), je potřeba především poctivý duchovní život, postavený na vroucné modlitbě. Kardinál Mauro Piacenza říká, že bez modlitby není víra, duchovní život ani reálná možnost se obrátit. (str. 7)

Vroucná modlitba je rovněž jedním z hlavních prostředků, jak hledat, nalézat a chápat Boží Prozřetelnost v utrpeních, která se nás dotýkají, abychom si v nich zachovali trpělivost. (str. 6) Rozjímání o vlastním utrpení, o utrpení našich blízkých či lidí ve světě spojené s pohledem na ukřižovaného Spasitele je vpravdě postním úkonem zbožnosti, zvláště povede-li k vroucí modlitbě za spásu duše vlastní i duši všech lidí.

Editorial

Podle syrské vizionářky Myrny Nazourové máme my křesťané jednu chybu: nejsme poslušní. (str. 9) Poslouchat Boha může být někdy těžké. Ale pokud si dobře promyslíme, co v našich životech vždy znamenalo oddat se takové poslušnosti, musíme vidět, že jde ve skutečnosti o zjednodušení našich životů, oproštění se od všeho nepodstatného, že i záležitosti běžného života se mnohem snadněji prožívají, řeší, jakoby samy plynou ve shodě s Boží vůlí. A tady se pomalu dostáváme na cestu úzkého, někdy až mystického spojení s Bohem, kdy je nám naprosto přirozené děkovat, Boha chválit, velebit...

Pak i pozemský konec takového lidského života v odevzdanosti do Boží Prozřetelnosti je svědectvím víry. Tak tomu bylo i u svatého papeže Pia X. (str. 12) Žijme tedy v poslušnosti Bohu, aby jednou, až přijde ten čas, byl pro nás a naše blízké časem věčné milosti! Ať patříme mezi ty, kdo skrze prolitou Ježíšovu krev dojdou slavného návratu do ráje, z něhož nás vypudil hřích!

Daniel Dehner

Dnes tě Pán čeká o samotě daleko od zástupu. Najdeš ho, když se přidružíš k Nikodémovi, jednomu z velerady, který se chystá za ním k soukromému rozhovoru. Následuj ho i v tom, že nelituje času a pohodlí, aby se mohl setkat s Ježíšem. Zvolil k tomu až dobu nočního klidu, proto si zatím přečti pozorně starozákonní i novozákonní čtení dnešní neděle. Nepřipomíná ti pohled do dějin Izraele nápadně současnou dobu? Nenaplnila se opět míra, aby *vzplál Hospodinův hněv, protože už není léku?* Odpověď na tuto otázku dostaneš v nočním rozhovoru s Pánem. Bude zde řeč právě o prostředku záchrany z takové situace. Nikodém přichází za Pánem se zcela jiným postojem než jeho druhové z velerady. Každému, kdo přijde s otevřeným a upřímným srdcem, Ježíš rád sdělí svá nejhlubší tajemství.

Pánovo slovo připomíná dramatickou situaci vyvolaného národa. Protože Izraelité na poušti ve své zaslepenosti neviděli, že svou vzpourou a reptáním nejen hrubě urážejí Hospodina, ale především ohrožují sami sebe, poslal Bůh hady, aby lid pocítil na vlastním těle, čemu nechtěl rozumět ve svém srdci. To je smysl Božích trestů. Teprve po citelném postihu lid pochopí a prosí o odpuštění a záchranu. Tehdy Mojžíš na pokyn Hospodina vztyčil na kůlu bronzového hada. Kdo na vyvýšeného hada pohleděl, byl zachráněn.

Možná ani ty ještě dostatečně nepociťuješ, jak had Nepřítel ohrožuje tvůj duchovní i tělesný život nejrůznějším způsobem: vidinou bohatství, sobectvím a chamtivostí, jak proniká do krve smrtelným jedem pýchy, sebevědomí, povýšenosti, jak paralyzuje a oslabuje jed tělesnosti, smyslových požitků a sobeckého potěšení. Hady všeho druhu se to kolem jen hemží a není možné, aby ses zachránil vlastními silami. Svévolné a zpupné lidské pokolení se nachází v mnohem větším ohrožení než reptající vyvolený národ na poušti. Bůh však *tak miloval svět*, že nedává jen vztyčit kovového hada, ale *vlastního Syna vydává, aby byl vyvýšen na dřevě*.

Když se tedy z Ježíšových úst dovidáš, jakou záchranou je pro tebe jeho Kříž, odeber se co nejrychleji na Kalvárii, aby ses dlouze a v pokorné usebranosti a kající důvěře zahleděl na Toho, který tě při-

Záchrana na kůlu

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Tak musí být vyvýšen Syn člověka.

šel zachránit. Co zde vidíš na dřevě kříže? Pni tu obnažené zohavené lidské tělo s vykloubenými údy a zpřetrhanými šlachami. Po bičování rozedraná záda dále drásá hrubá tvrdá kláda. To zmučené tělo by se chtělo svíjet bolestí jako had, ale hřeby na ruku i na nohou umožňují jen bolestivé vzepětí, aby se hrudník, sevřený křečím, aspoň na krátkou chvíli nadechl. Před tvým zrakem pozvolna umírá muž bolestí, abys měl dost času pohlédnout na něho a *jeho zesinalostí byl uzdraven*.⁽¹⁾

Je tu kolem tebe mnoho těch, kteří se na Ukřižovaného dívají, ale ne všichni budou uzdraveni. Farizeové a zákoníci se na Ježíše dívají jen proto, aby se páslí na jeho bezmocnosti. Dívají se na něho vojáci, kteří ho přibíli na kříž, protože čekají, kdy budou moci ukončit své kruté řemeslo a vrátit se ke své zábavě. Dívají se na něho zločinci, kteří byli ukřižováni spolu s ním, ale každý s jiným výsledkem.

Cítíš-li upřímnou touhu po uzdravení, zahleď se na Ježíše nejen očima, ale také srdcem plným pokorné zkroušenosti a důvěry. Zahleď se do jeho zesinalé tváře, abys aspoň vytušil vysokou cenu své záchrany. Dívej se na něho očima jeho bolestné Matky, která jediná dokonale vidí, co se zde odehrává. Její jediné Dítě – nejkrásnější z lidských synů – visí na dřevě zneuctěné a zohavené. Nejvyšší a nejvyšší Svatý je připočten mezi zločince. Nejštědřejší Dobrodinec je odstraňován jako nebezpečný škůdce. Všemohoucí přijal úděl bezmocného. Ten, skrze něhož je stvořeno všechno, svět viditelný i neviditelný, visí tu nahý, o všechno oloupený. Král, jemuž se v účtě klaní celé nebe, stal se terčem rouhání a posměchu. Původce všeho života přijímá potupnou smrt, a to všechno jen proto, že jako Syn Nejvyššího se stal poslušný až k smrti na kříži.⁽²⁾ Všem, kteří mu tolik ublížili, posílá z kříže své odpuštění. Zločinci, který prosí o smilování, slibuje ještě dnes setkání v ráji. Všechno, co podstoupil, podstoupil z nekonečné touhy, aby mohl rozdávat své slitování. Co by ti mohl odepřít?

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpusťování odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi

Dokončení na str. 12

S jakými slovy se tedy obrátíš na ukřižovaného Krále? *Sestup z kříže, a já v tebe uvěřím*⁽³⁾? Nebo snad: *Děkuji ti, že nejsem jako ti ostatní*⁽⁴⁾? Raději si vypůjč osvědčenou prosbu omilostněného vraha: *Ježíši, rozpomeň se na mne!*⁽⁵⁾

Pánovo odpuštění tě nejen osvobozuje, ale také zavazuje, abys přivedl ke kříži všechny, kteří ani nevědí, jaká jim hrozí záhuba a kdo je Ten, který plný milosrdenství a odpuštění čeká na jejich kající pohled a slovo.

Ať se mi přilepí jazyk k patru, jestliže na tebe nevpomenu, jestliže ti nedám přednost před každou radostí.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Iz 53,5; ⁽²⁾ Flp 2,8; ⁽³⁾ srov. Mt 27,42;

⁽⁴⁾ Lk 18,11; ⁽⁵⁾ Lk 23,42;

⁽⁶⁾ Žalm 137

Zachránce jednoty, manželství, lidských duší

Z kázání Pia XII. dne 15. května 1947 ke svatořečení
blahoslaveného Mikuláše z Flüe (1417–1487)

(...) Mikuláš z Flüe se zařadil do zástupu světců.

Když si uvědomíme slávu jeho mnoha ctností a pomyslíme na ten nejvyšší vrchol askeze, ke kterému ho přivedl v posledních letech způsob života, který byl více andělský než lidský, budeme naplněni největším obdivem k němu.

Jako bezúhonný občan miloval svůj národ opravdovou otcovskou láskou. Jako rozumný a chytrý radní se proslavil vykonáváním svého úřadu. Ve vojenské službě bojoval za svobodu a jednotu své země, ale nenechal se nikdy ovládnout nenávisť nebo záští, nýbrž následoval stále jenom nestranné rady svého přísného smyslu pro povinnost.

Velmi si vážil svatosti čistého manželství. A když mu Bůh dal početné potomstvo, vychovával své děti ne tolik svojí autoritou, nýbrž svým příkladem ke zbožnosti a pílí a k radostnému vykonávání všech domácích, občanských a náboženských povinností.

Ale když se cítil povolán nadzemským instinktem milostí shůry k něčemu vyššímu, tehdy opustil jako šlechtný a roz-

hodný muž ihned svůj dům, milovanou manželku a děti, které byly jeho srdci drahé, a všechno ostatní. Oblékl se do hrubé kutny, vyzbrojil se jenom poutnickou holí a se vším se rozloučil, aby následoval vůli Boží a s radostí ji vykonával.

Stáhl se teď do samoty, odloučil se bez váhání ode všech pozemských věcí, dal všechno všanc, aby sloužil jenom

Údolí Ranftu

Bohu. A všem, kdo ho viděli, zdál se být podoben více andělu než člověku. Zapomněl nejenom na všechno pohodlí, ale také na potřeby, které my, pokud vedeme tento pozemský život, považujeme za nezbytné, a krotil dobrovolným sebezáporem a tresty své tělo a přiváděl je tak ke služebnosti. Oslaboval je stálými posty, aby už nepředstavovalo žádnou zátěž pro duši, nýbrž aby bylo jen průhledným závojem, který stravovala božská láska, a bylo současně malou váhou pro křídla, která by ho o to lehčeji a rychleji vynesla k nebi. Asi dvacet let žil jako poustevník v modlitbě, v uvažování o nebeských věcech a ve žhnoucí lásce. Tak mohl na sebe opravdu vztahovat velká slova apoštola národů: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

Vedeni pověstí jeho svatosti, přicházeli k němu lidé zblízka i zdaleka, jednotlivě i v zástupech. A i když to bylo pro něho těžké, protože ho odváděli od rozhovoru s Bohem a od jeho zamilované samoty, přesto je přijímal všechny laskavě a obcerstvoval je svými léčivými radami, varováními a svým příkladem. A tak se jevila tato divoká samota jako svatyně

Bratr Klaus radě města Bernu

„Vážení! Jméno Ježíš ať je Vaším pozdravem, a přejeme Vám mnoho dobrého a děkujeme Vám za mnoho dobrého, a Duch Svatý ať je Vaší poslední odměnou. Děkuji Vám vážně a vroucně za Vaš přátelský dar, poznávám v něm Vaši otcovskou lásku, která mě více potěšila než onen dar.

Měli byste vědět, že jsem naprosto spokojený, a i kdyby byl o polovinu menší, byl bych naprosto spokojený. A kdybych si mohl zasloužit Vaši lásku, před Bohem nebo před světem, pak bych to chtěl vykonat v dobré vůli.

Posel, kterého jste poslali, mi všechno v pořádku donesl. Prosím, poděkujte

mu také. Kvůli tomuto dobrodiní bych rád ještě něco napsal.

Kvůli lásce Vám píšu více. Poslušnost je největší čest, která je na nebi i na zemi. Proto se máte snažit, abyste byli navzájem poslušní, a moudrost je ze všeho nejmilejší proto, že vede všechny věci k nejlepšímu. Mír spočívá v Bohu, protože Bůh je mír, a mír se nemá rušit, nepokoj ale bude zničen. Proto máte myslet na to, abyste měli mír stále před očima, brali do ochrany vdovy a sirotky, jak jste to činili dosud. A když je někdo na zemi úspěšný, pak ať je za to Bohu vděčný. Tak rozmnožuje také svůj poklad v nebi. Veřejných hříchů se

chraňte a vždycky zůstávejte ve spravedlnosti. Noste také ve svých srdcích utrpení Boží, protože to je pro člověka největším bezpečím na jeho konci. Existuje mnoho lidí, kteří pochybují o víře.

Ďábel způsobuje mnoho pokušení ve věcech víry, právě a většinou u takové pochybovačné víry. Nemáme ale zoufat, protože víra má přednost. Toto Vám nepíšu proto, že bych si myslel, že nemáte správnou víru, nepochybují o tom, že jste dobří křesťané. Píšu to, abych Vám připomněl, abyste kladli rytířský odpor, protože ten Zlý se nevzdává. O to více ať je Bůh s Vámi!

Na svatou Barboru [4. prosince] roku 1482. Na tento dopis dávám svoji vlastní pečeť.“

Já, bratr Klaus z Flüe

Svatý Mikuláš z Flüe (1417-1487)

Švýcarska, z níž vycházelo světlo pro zatemnělé duchy a stoupalo podivuhodné napomenutí k míru, jednotě a křesťanským ctnostem.

Když stát samotný upadl do těžkého nebezpečí a Švýcaři už byli na tom špatně, štěpili se do protikladných a nepřátelských stran, tenkrát byl jediný, kdo uklidňoval city, kdo nacházel vhodné léčivé prostředky v tomto strašném nebezpečí, a tak zázračným způsobem zachraňoval své zemi jednotu. Proto září Mikuláš z Flüe nejjasnějším leskem mezi těmi hrdiny katolické víry, kteří se nejenom nejlepším způsobem starali o svoji věčnou spásu, nejenom o vlastní spoluobčany, kteří u nich nacházeli útočiště, dostávali léčivé rady, nýbrž kteří se stali svému vlastnímu národu nejvýše užitečnými a došli nejvyšší spásy, pokud jen lidé v nouzi dobrovolně následovali jejich rad a příkazů.

Ale dnes, kdy smíme Mikuláše z Flüe z božského vnuknutí ozdobit paprsky svatosti, doufáme, že všichni budou moci pohlédnout na něho ještě s větším obdivem, v první řadě náš milovaný švýcarský národ, který ho uctívá jako patrona a ochránce. Ať tato odevzdaná úcta přinese spásonosné plody, přejeme z otcovského srdce a vyprošujeme od Boha v neustálé modlitbě. Vždyť je nekonečně důležité nejenom hlásat chválu nebeských světců, nýbrž především jejich ctnosti tak, jak odpovídají jejich zvláštním životním okolnostem, uskutečňovat do té míry a tak věrně, jak je to jen možné v našem všedním životě.

Kéž Bůh dá, stejně jako tento svatý poustevník uklidnil nepokoji a stranicostí ohroženou a už skoro zaniklou svoji zem a mohl ji napřímit a upevnit, aby také dnes mohly najít veškeré národy a lidská společenost skrze jeho zářivý příklad a na jeho přímluvu onu bratrskou jednotu, takový mír, který jedině v křesťanských zásadách může najít jistý základ.

Kéž dá Bůh, aby všichni bratři všech hodností se na něho v úctě obraceli a od něho učili, aby pomíjivé pozemské věci, kterými se nechávají často omezovat a do nich se zaplétat, proměnili připraveností a velkodušností své duše a postupně dosáhli toho, co je nahoře a je věčně platné. Amen.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 19/2014 přeložil -mp-

Narodil se 12. dubna 1417 ve Flüeli u města Sachseln, v dnešním Švýcarsku. Pocházel z rolnické rodiny. V mládí páchal ovce a při hrách umravňoval kamarády. Jinak byl spíš tichý a uzavřený, se sklonem ke větší zbožnosti.

V 19 letech byl povolán k vojsku a účastnil se války mezi Švýcarskem a Turckem. Býval svědkem válečnických zvyků, které odporovaly lidskosti. Když měl šanci, snažil se proti nim zasáhnout a sám se utvrzoval v cestě hledání dobra. Po návratu z první války šel ve stopách svého otce a byl aktivní v místních veřejných záležitostech. Oženil se s Dorotou Wyssovou a měli spolu deset dětí.

Ještě jednou musel nastoupit do vojenské služby, když Švýcaři válčili s Rakušanými. Při dobývání obce Katharinental s ženským klášteřem sv. Dominika zachránil klášter před zničením. Spolubojovníky napomínal, že se nepatří chlubit se vítězstvím, kterého by dobyli ukrutností.

Po návratu do civilu žil jako úspěšný zemědělec a pokračoval v práci ve veřejných záležitostech. Byl zvolen radním a soudcem. Požíval velké vážnosti. Několikrát odmítl nabídku stát se guvernérem.

V roce 1467 se souhlasem manželky a rodiny se stal eremitou. Když se Mikuláš rozloučil s rodinou, vyšel z domova bosý, v kabátě z hrubé látky a s růžencem v ruce. Myslel, že se musí od rodiny co nejvíc vzdálit, a tak došel do Lichstall v kantonu Basel. Poptáváje se po vhodném místě, obdržel radu, aby se vrátil ke svému rodišti. V noci měl mystický zážitek, který ho rovněž směřoval k domovu. Vracel se tedy zpět. Cesta prý trvala 13 dní a on za tu dobu nepocítil hlad ani žízeň a nepocítil je ani později, i když nic nepožil.

Počal poustevničit v blízkosti domova, kde byl záhy objeven, a začali za ním chodit lidé. Přemístil se tedy do míst, kde měl v 16 letech mimořádný zážitek. Les s místem jeho pobytu se nazýval Ranft. Také tam za ním lidé začali chodit a ze silných větví a kůry mu zhotovili chýši. Pověst o jeho postu se snažili pro-

věřit, někteří ho tajně sledovali, magistrát i biskup poslali vyšetřující komise. Ty potvrdily, že skutečně nepřijímá potravu. Návštěvy lidí narůstaly a zároveň mu k poustevně přistavěli kapli. Nazývali ho bratrem Klausem. Do poustevny si pod hlavu donesl kámen a spával jen 2 až 3 hodiny denně. Ostatní čas trávil v rozjímání. O nedělích a svátcích cho-

did do farního kostela, aby se účastnil mše svaté, před ní přijímal svátost smíření a pak přijímal Svátost oltářní. Devatenáct let žil bez jídla, jen z Eucharistie.

Čas pro návštěvy si vyhradil v odpoledních hodinách. Návštěvníky přijímal s laskavým úsměvem, vždy svěží a přívětivý, ač značně vyhublý. Přijímal prosby o modlitby, rozdával rady, a to i vlast-

ní rodině. Zaváděl pokoj, kde byly spory, dovedl obnovit rozbitá manželství, naslouchal těžkostem lidu a ukazoval mu správnou cestu. Měl různé nadpřirozené dary a předvídal i schizma a hereze. Zůstával mimořádně pokorným. Mezi jeho denní modlitby patřil růženec, miloval pobožnosti k Nejsvětější Trojici a ke Svátosti oltářní.

V době, kdy země byla zmítána spory mezi městskými a venkovskými kantony, mezi Švýcary docházelo k dělení a do federace nechtěli přijmout chudší kantony. Krize dosáhla vrcholu v prosinci 1481 a tehdy měl za Mikulášem přijít místní farář se žádostí, aby zabránil sporům. On tak učinil a byl nazýván Otcem vlasti.

V posledním měsíci jeho života ho našli zcela vyčerpaného žitím v pokání a utrpením. Poustevnu však odmítl opustit. Přišla se s ním rozloučit i manželka a synové. Tím, o co nejvíce stál, bylo přijetí Svátosti oltářní, s níž dokončil pozemskou pouť. Zemřel 21. března 1487.

U jeho hrobu docházelo k uzdravením, a jeho ostatky byly proto z rozhodnutí biskupa z Lausanne po 15 letech od jeho smrti uloženy v místním kostele. K blahorečení Mikuláše došlo roku 1649, kanonizován byl papežem Piem XII. v roce 1947. Je patronem Švýcarska.

-red-

Proč Bůh dopouští na lidi tolikerá utrpení?

Země je sídlem bolesti. Nebylo to v plánu Božím. Bůh stvořil člověka, aby se radoval. Proto postavil naše prarodiče do ráje, aby mu v nevinnosti sloužili, šťastně žili a zasloužili si radosti věčné. Hřích zvrátil vše. Země se stala „slzavým údolím“. Kristus Pán nás vykoupil od hříchu a smrti věčné, ale časných utrpení nás nezabavil. Proč? Protože **utrpení jsou všem lidem dobré vůle velmi užitečná.**

Tato pravda je mnohým křesťanům zastřena hustým závojem. Proto se mnozí dávají svěst posměšnými poznámkami lidí zvrácených: „Kdyby byl Bůh, jak by se mohl dívat na taková souzení?“ – anebo: „Bůh není spravedlivý, když tak velká souzení na nás posílá.“ Leckterý nevědomý katolík jim přisvědčuje – a odvrací se od víry, která právě v utrpení je nejlepší, ano jedinou jeho těšitelkou. Je tudíž naší povinností poodhalit onen závoj a ukázat, že Bůh dopouští na nás tolikerá utrpení k našemu prospěchu, ať jsme spravedliví, ať kající, ať hříšníci.

1. Spravedlivým křesťanům jsou utrpení zkouškou lásky. Není tak nesnadné projevat Bohu lásku, když má člověk všeho hojnost, když se mu vše daří, když požívá úcty u svých bližních. Ale ta láska není ještě vyzkoušena. Teprve když se dostaví nedostatek a ztráta cti a dobrého jména, anebo bolesti tělesné a duševní, a člověk přece zůstane Bohu věrný, teprve tehdy se může přesvědčit, že jeho láska k Bohu je pravá.

Mužem spravedlivým a bohabojným byl Tobiáš. Pán Bůh dopustil na něho slepotu a pronásledování od nejbližších příbuzných a známých. Ale Tobiáš nereptal, nýbrž se odevzdával do vůle Boží. Jeho láska obstála ve zkoušce. Uslyšel tedy od archanděla Rafaela krásná slova: „Když jsi bez váhání vstal a odešel od stolu, abys pochoval mrtvého, byl jsem poslán, abych vyzkoušel tvou víru.“ (Tob 12,13)

Podobně Job. Ztratil svůj veliký majetek, pozbyl všechny syny a dcery, byl postižen hroznou nemocí, byl posmíván od své manželky: ale vytrval v dobrém. Jeho láska obstála ve zkoušce. Pravil k posmívající se manželce: „Mluviš jako bláznivá. Přijímáme-li štěstí jako dar od Boha,

nemáme stejně přijmout i neštěstí?“ (Job 2,10) Proto praví Písmo svaté: „Vše, co tě potká, přijmi, a při zvratech svého bědného údělu buď trpělivý, vždyť zlato se zkouší v ohni a vyvolení ve výhni poníženi.“ (Sir 2,4–5) A jinde: „Duše spravedlivých jsou v ruce Boží... Zkoušel je jako zlato v tyglíku, přijal je jako dokonalý celopal.“ (Mdr 3,1.6) Přestojí-li spravedliví v životě zkoušky utrpení, dostane se jim ve věčném životě stonásobné náhrady, ano nekonečné; neboť jak píše svatý apoštol Pavel: „Utrpení nynějšího času jsou nesrovnatelná se slávou, která na nás má být zjevena.“ (Řím 8,18)

Ale i v tomto životě požívají spravedliví většího pokoje v utrpení než bezbožní ve všelikých svých rozkoších. Odevzdanost do vůle Boží naplňuje jejich srdce útechou. Ano, vědomí, že trpělivostí nejlépe osvědčují Pánu Ježíši svou věrnou lásku, vede dokonalé duše k tomu, že přímo žijí v utrpení. „Bud' trpět, anebo umřít,“ volá svatá Terezie. Bez bolesti nechce ani žít. Podobně jiní svatí a světice Boží.

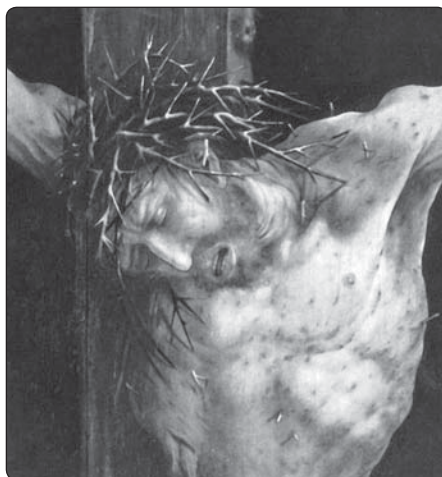
Tak i my zvláště tehdy trpělivě snášíme urážky, křivdy a bolesti, když víme, že jsme jich nezasloužili. To jsou vzácné příležitosti, abychom ukázali Pánu Ježíši, že jej opravdu milujeme, že jeho zalíbení je nám nade všecko. „Láska je trpělivá... všechno snáší.“ (1 Kor 13,4.7) Posilujme své srdce důvěrnou a vytrvalou modlitbou.

2. Kajícím, tj. těm, kteří Pána Boha těžce urazili, ale upřímně se k němu obrátili, jsou nemoci, bolesti, kříže, souzení nejlepší příležitostí, aby za své hříchy

činili pokání. Ve svátosti pokání se sice odpouštějí hříchy a věčné tresty za hříchy zasloužené, ale nikoli vždy všechny tresty časné. Časné tresty, vezdejší i očistcové, jsou následky hříchů i jen všedních. Tresty v očistci jsou velmi veliké a trvají u mnohých duší velmi dlouho a jsou mimo to bez jakékoliv zásluhy. Je tedy velikou milostí Boží a velikým milosrdenstvím, posílá-li nám Bůh, dokud žijeme, bolesti a utrpení, abychom splatili své dluhy za spáchané hříchy a zároveň abychom si zasloužili velkou slávu a blaženost v nebi. Čím více trpíme zde, tím více se budeme radovat na věčnosti. Tak soudili o utrpení všichni osvícení křesťané.

Svatý František Borgiáš byl vévodou gandským. Po smrti manželky se zřekl světa a vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Když jednou v chudíckém řeholním rouše kráčel po silnici, dohonil ho jeden známý šlechtic, cválaje na koni, provázen svojí skvělou družinou. Šlechtic pozdravil Františka a tázal se ho: „Jak se máte?“ – „Velmi dobře!“ odpověděl světec. – „Ale proč jdete pěšky cestou tak obtížnou a dalekou? A kde naleznete nocleh a obstojné občerstvení?“ – „O všecko je výborně postaráno,“ odpověděl František. „Všude naleznou dobrý nocleh, nejlepší lůžko.“ – „Ale jak to? Kdo se o vás stará?“ – „Můj komorník má péči o všechno.“ – „Ale, vždyť nikoho u vás nevidím!“ – „Komorníka jsem již předeslal... Ale abyste všemu porozuměl, tedy poslyšte: Každý den z rána, když obracím svou mysl k Bohu, dávám si toto předsevzetí: Všechny útrapy, námahy a všechna protivenství, která dnes Pán Bůh na mne dopustí, chci trpělivě snášet, a to v přesvědčení, že jsem všecko to, ba ještě více zasloužil za své hříchy. Toto předsevzetí je mým komorníkem, kterého předesílám. A protože všude se mi daří lépe, než za své hříchy zaslouhuji, mohu říci, že všude je o mne co nejlépe postaráno.“

Opatřme si i my takového komorníka. Čiňme i my zárna předsevzetí, že budeme vše nemilé trpělivě snášet, abychom činili pokání za své hříchy. Anebo si myslíme často se svatým Dominikem: Tato obtížná práce, kterou mi povolání ukládá, to je moje pokání! Tato tělesná nemoc, ta-

Co třeba v postu vypnout televizi a být s rodinou?

to bolest, to je moje pokání! Toto pronásledování od mých protivníků, to je moje pokání! – Ó, kdybychom takto smýšleli a v bolestech, v souženích Bohu se dopouřeli, kolika bychom se vyhnuli chybám, jak bychom si zkrátili svůj očistec, jak bychom se obohatili pro nebe, jak bychom byli tiši a pokorní srdcem, Bohu i lidem milí, jaký pokoj bychom zakoušeli ve svém srdci! – A žehnali bychom bolestem každý večer a zvláště v poslední večer života, až by nám nadcházel den, který nemá noci, den blažené věčnosti!

Utrpením zkouší tedy Bůh věrnou lásku spravedlivých, zkracuje tresty kajícím a těm i oněm poskytuje příležitosti k hojným zásluhám a k bohaté odplatě na věčnosti.

3. Ale pro **hříšníky** přináší utrpení spásu; neboť přemnohé z nich přivádějí opět k Bohu.

Albán Stolz, známý lidový spisovatel, vypravuje – ovšem z doby, kdy nebylo tolik nevěrců –, že v jedné nemocnici, ve které bývalo průměrně 200 nemocných, za 20 let zemřelo sotva 6 takových, kteří až do smrti se zdráhali smířit se s Bohem upřímnou svatou zpovědí. A kolik tisíc nemocných se za 20 let vystřídalo a kolik bylo mezi nimi bezbožných! Bez nemoci by byli možná zahynuli na věky. Ano, když se lidem dobře vede, nic jim nechybí, tu nezřídká zbudní, chodí jen za svými choutkami, nestarají se o službu Boží a o svoji věčnou spásu.

Co je přivede na dobrou cestu? Rodiče, bratři a sestry? – Jejich starostlivého napomínání již dávno nedbají. – Katolický kněz? – Do kostela nechodí, kněží si nevěšují. – Dobrá kniha? – Ty nečtou, jimi pohrdají. – Dobří přátelé? – Ty nemají.

Tu zbývá poslední lék srdci hříchy zraněnému: utrpení, bolest, nemoc. A hle! Zaslepenec se probírá ze smrtelných duševních mrákot, spiná ruce, obrací své zraky k nebi, modlí se, hledá Boha a nalézá! Nejsou to dějiny tisíců, kteří se nyní radují v nebesích a kteří by se tam nebyli nikdy dostali bez bolesti a soužení?

Z toho všeho jasně vysvitá, že Boží Prozřetelnost, i když nám posílá utrpení, má při tom nejlepší úmysly, ať jsme spravedliví, ať kající, ať hříšníci.

To je zajisté útěšná myšlenka, kterou nám předkládá svatá víra. Člověku nevěřící je utrpení neřešitelnou záhadou. V těž-

„Co kdybychom například, alespoň v pátek, nezapínali rádio, televizi ani internet, a věnovali čas těm nejbližším, se kterými bychom se například pomodlili růženec?“ Takový je jeden z podnětů pro postní dobu, které v rozhovoru pro agenturu ZENIT zmínil vatikánský kardinál Mauro Piacenza. Hlavní penitenciář Tribunálu apoštolské penitenciáře hovořil o smyslu pokání v dnešní době, obřadu sypání popelem i o různých způsobech, jimiž je možné čtyřicetidenní období před Velikonocemi prožít.

Postní doba připomíná všem lidem, že potřebují obrácení, uvádí kardinál. I z pohledu sociologie je podle něj u lidí patrná „žízeň po změně“. K obrácení srdce však může dojít pouze v osobním setkání s Kristem: „Bez osobního setkání se Vzkříšeným zůstane každá touha po opravdové změně pouhým přáním,“ dodává.

Obřad sypání popelem kardinál považuje za protíváhu k současné hedonistické kultuře, neboť člověku připomíná jeho limity: „Připomíná člověku, že je stvořený a nikoliv Stvořitel, upamatovává jej, že potřebuje Boha, a zve jej k pokoře, jež spočívá v pravdě, a k obrácení se k Bohu celým srdcem.“

Podle janovského kardinála je vhodné v postním období znovu nalézt vztah ke třem tradičním postním praktikám: k modlitbě, postu a almužně.

„Bez modlitby není víra, duchovní život ani reálná možnost se obrátit. Jestliže se v postní době budeme víc modlit, už jsme vykonali velmi důležitý kající skutek,“ uvedl Mons. Piacenza. Půst, který vede ke střídmosti života, může mít dopad také

na celou společnost i na ekonomiku, jejímž centrálním pojmem bývá často zisk. Mons. Piacenza tak navázal na častá prohlášení papeže Františka, podle něhož je třeba překonat „kulturu skartace“ a do centra pozornosti dát člověka.

Jak také často upozorňuje papež, v současnosti jsou i lidé „skartováni“, neboli vyloučeni z běžného života. Zde může pomoci třetí prvek postní praxe: almužna.

Kardinál také vyzval věřící, aby si zvolili vhodnou formu pokání, možná i po dohodě se zpovědníkem: „Není například možné žádat po dělníkovi, který pracuje osm hodin denně, nebo po matce, jež musí kojit své dítě, aby se postila. Mohou se ale více modlit, přečíst si stránku evangelia, mohou navštívit nemocného, odpustit nebo překonat napětí, které vzniklo nějakou nespravedlností vůči nim. Je možné najít i mnoho jiných možných forem, jak se účastnit spasitelného Pánova poslání.“

Mons. Piacenza současně zdůraznil hodnotu ticha v prožívání postní doby. Jako jeden z návrhů uvedl např. vypnout v pátek rádio, televizi i internet a věnovat čas svým nejbližším, například při společné modlitbě.

Postní doba není obdobím smutku, jedná se o čas „milosrdenství, žehnajícího Božího objetí, návratu »ztraceného syna«, který je v každém z nás, do domu Otce“. Proto kardinál Piacenza doporučil začít toto období dobrou zpovědí a postupně se připravovat na zpověď velikonoční.

Ondřej Mléčka, www.cirkev.cz
(20. 2. 2015), redakčně upraveno

kých dobách zná jen bezmocný vztek, reptání, rouhání, zoufalství.

Ať je nám ta myšlenka novým důvodem zachovat si svatou víru, žít v bázni Boží, pokořovat se pod mocnou rukou Boží, aby nás povýšil v čas navštívení (1 Petr 5,6), tj. až se dostavíme na soud Boží.

Abychom se pak v utrpení nechali řídit Boží Prozřetelností a zachovali si trpělivost: **modleme se vroucně!** Upirejme své zraky k ukřižovanému Spasiteli. On trpěl tolik za nás a s takovou láskou, abychom následovali jeho příkladu a u něho vždy hledali a nalézali Srdce soucitné, kte-

ré nám dá sílu a vytrvalost i v nejtěžších zkouškách. Doporučujeme se Matce Bolestné, Královně mučedníků, která z vlastní zkušenosti ví, jak bolest lidské srdce svírá a trápí, a proto je Potěšením zarmoucených a Pomocnicí křesťanů. U ní si postěžujeme a požalujeme: nikdy nás nenechá bez útěchy. A tak nám budou utrpení, čím podle Božího plánu mají být: školou ctnosti, zkouškou lásky, zřídlem zásluh pro nebeskou vlast, záchranou od věčné záhuby a branou do věčné blaženosti.

Zdroj: *Bůh a duše. Misionární knížka. Upravili redemptoristé. Vydání třinácté. Praha 1935.*

Oblečte se v Krista a připásejte si zbraně světla – pokračování ze str. 2

2. Kromě toho nás Rok zasvěceného života zve k *nadšenému prožívání přítomnosti*. Vděčnost za minulost nás pobízí, abychom pozorně naslouchali tomu, co dnes Duch říká církvi, a mohli tak stále hlouběji uskutečňovat zakládající prvky našeho zasvěceného života.

Od počátků prvního mnišství až po současná „nová společenství“ vznikla každá forma zasvěceného života díky povolání Ducha následovat Krista, jak nás učí evangelium (srov. *Perfectae caritatis* 2). Pro zakladatele a zakladatelky bylo evangelium absolutním pravidlem; každé jiné pravidlo chtělo být pouze projevem evangelia a prostředkem, jak ho žít v plnosti. Jejich ideálem byl Kristus, úplně ztotožnění se s ním, až mohli říct se svatým Pavlem: „Pro mě život je Kristus“ (Flp 1,21); sliby měly smysl pouze proto, že jejich prostřednictvím mohli uskutečňovat tuto svoji vášnivou lásku.

V Roce zasvěceného života jsme povolání odpovědět si na otázku, zda a jak se necháme také my oslovit evangeliem; zda je evangelium skutečně „vademe cum“ pro náš každodenní život a pro rozhodnutí, která máme udělat. Evangelium je náročné a žádá, abychom ho žili radikálně a upřímně. Nestačí ho jen číst (i když čtení a studium jsou velmi důležité), nestačí ho jen meditovat (i to děláme s radostí každý den). Ježíš od nás žádá, abychom ho uskutečňovali, abychom žili jeho slova.

Musíme si rovněž položit otázku, zda je Ježíš skutečně naši první a jedinou láskou, jak jsme si to předsevzali, když jsme skládali naše řeholní sliby. Pouze pokud tomu tak je, můžeme a musíme milovat v pravdě a milosrdenství každého člověka, kterého potkáme na své cestě, protože od Ježíše se naučíme, co je to láska a jak milovat: budeme totiž umět milovat, protože budeme mít jeho srdce.

Naši zakladatelé a zakladatelky vnímali v sobě soucit a milosrdenství, které cítil Ježíš, když viděl zástupy jako rozptýlené ovce bez pastýře. Jako Ježíš, který byl veden a poháněn tímto soucitem, uměl oslovit svým slovem, uzdravoval nemocné, daroval chléb, aby druhé nasýtil, obětoval svůj vlastní život, podobně i naši zakladatelé se těmi nejrozmanitějšími způso-

by dávali do služeb lidstva, ke kterému je Duch Svatý posílal: byla to přímluva, hlásání evangelia, katecheze, vyučování, služba chudým, nemocným... Fantazie lásky neznala hranic a uměla vytvářet nespočetné cesty, aby bylo možné přinášet vanutí evangelia do kultur i do nejrůznějších společenských prostředí.

Rok zasvěceného života nás nutí zamyslet se nad věrností poslání, které nám bylo svěřeno. Odpovídají naše služby, naše aktivity a naše přítomnost tomu, co Duch žádal od zakladatelů a zakladatelek? Jsou vhodné pro to, aby se jimi dosahovalo cílů v současné společnosti a církvi? Existuje něco, co musíme změnit? Máme totéž zánění pro svůj lid, jsme mu skutečně nablízku do takové míry, že sdílíme jeho radosti a bolesti, takže skutečně chápeme jeho potřeby a můžeme mu přispět k odpovědi na ně? „Tatáž velkodušnost a nezištnost, které podněcovaly zakladatele,“ žádal už svatý Jan Pavel II., „má pobízet i vás, jejich duchovní děti, abyste udržovali své charisma živé, aby se stejnou silou Ducha, který je vzbudil, bylo stále bohatší a přizpůsobivější, aniž by ztrácelo svou ryzost, a mohlo se dávat do služeb církve a vést k naplnění příchodu Božího království.“⁽¹⁾

Když si vzpomínáme na začátky, do popředí se dostává i další složka plánu zasvěceného života. Zakladatelé a zakladatelky byli okouzleni jednotou Dvanácti kolem Ježíše, jejich hlubokým společenstvím, které bylo charakteristickým rysem prvního společenství v Jeruzalémě. Když založili vlastní komunitu, každý z nich se snažil napodobovat tyto evangelijní vzory, mít jedno srdce a jednu mysl a těšit se z přítomnosti Páně (srov. *Perfectae caritatis* 15). (...)

Buďte tedy ženami a muži hlubokého společenství, s odvahou buďte přítomni tam, kde existují odlišnosti a napětí. Buďte věrohodnými znamením přítomnosti Ducha, který vlévá do srdcí zánění pro to, aby všichni byli jedno (srov. Jan 17,21). (...)

3. *Přijímat budoucnost s nadějí* chce být třetím cílem tohoto roku. Známe obtíže různého druhu, jimž musí čelit zasvěcený život: především v západním světě úbytek povolání a stárnutí, ekonomické problémy jako důsledek vážné celosvětové finanční krize, výzvy internacionality a globalizace, nástrahy relativismu, odsouvání zasvěceného života na okraj společnosti a jeho společenská bezvýznamnost...

Právě v těchto nejistotách, které prožíváme spolu s mnoha našimi současníky, se uskutečňuje naše naděje, plod víry v Pána dějin, který nám stále opakuje: „Neboj se, protože já jsem s tebou.“ (Jer 1,8)

Naděje, o které mluvíme, se nezakládá na počtech nebo na dílech, ale na tom, do kterého jsme vložili svou důvěru (srov. 2 Tim 1,12) a pro něhož „nic není nemožné“ (Lk 1,37). Toto je naděje, která nezklame a umožní zasvěcenému životu „psát“ velké dějiny i nadále v budoucnu, kam má být zaměřený náš pohled, protože jsme si vědomi, že k tomu nás vybízí Duch Svatý, aby s námi i nadále konal velké věci.

Nepodlehnete pokušení čísel a výkonosti, a tím méně pokušení opírat se o své vlastní síly. „V pozorném bdění“ zkoumejte horizonty svého života a současného okamžiku. S Benediktem XVI. vám opakují: „Nepřidávejte se k těm, kteří prorokují zkázu nebo nesmyslnost zasvěceného života v církvi našich dnů; spíše se oblečte v Krista a připásejte si zbraně světla – jak vyzývá svatý Pavel (srov. Řím 13,11–14) – a buďte bdělí a pozorní.“⁽²⁾ Pokračujeme v naší cestě s důvěrou v Pána a znovu se na ni vracejeme. (...)

Poznámky:

⁽¹⁾ Apoštolský list *Los caminos del Evangelio* [Cesta evangelia] řeholníkům a řeholnicím Latinské Ameriky u příležitosti pětistého výročí evangelizace Nového světa (29. června 1990).

⁽²⁾ Benedikt XVI.: *Homilie na svátek Uvedení Páně do chrámu*, Řím (2. února 2013).

Libanon a Sýrie – svědectví doby (1)

Při opuštění mezinárodního letiště v Bejrútu je příjemně vlažno a ihned se ponořujeme navzdory událostem do pestré atmosféry Orientu.

Byli jsme pozváni předsedou Společnosti Francouzů v zahraničí, panem Jeanem-Louisem Mainguym a knihkupectvím Antoine kvůli knize *Le Silence de Dieu* a teď jsme byli, moje paní a já, v tomto stále napjatém prostředí syrského konfliktu.

Mohli jsme jen potvrdit slovo Háfize al-Asada, který shrnul politickou situaci na Blízkém východě: „Libanon a Sýrie tvoří jedinou zemi ve dvou státech.“ Existuje tu taková osmóza, prolínání těchto obou Evropany chtěných entit, takže neštěstí jedné země se té druhé velice dotýká. Proto jsem musel tohoto pěkného dopoledne v Jbeilu (antiký Byblos) vzpomenout na slova jednoho básníka: „V Orientu je nebe klidné, říká se. Ve větru je cítit vůni pomerančů...“

Dostali jsme zprávy od Myrny⁽¹⁾, která byla se svým mužem Nicolasem a svojí dcerou v blízkosti Jbeilu. Připravovali jsme se, abychom se s ní v ten den setkali...

Nejdříve nás uvítal dětský křik dvou malých zvědavých kluků, kteří chtěli mermocí otevřít dveře. Pak přišla jejich máma Myriam a potom Myrna, která vedla svého muže Nicolase, opírajícího se o dvě anglické hole.

„Poranil ses, Nicolasi?“ ptal jsem se ho, zatímco on mě objal.

„Ano, nehoda, která mě teď drží v Libanonu.“

„To je skutečně vrchol: Opustit Damašek a potom tě tady »převrátit!«“

„Bezpečnost v Sýrii už není žádná,“ dodala Myrna. „Přišli jsme do Libanonu, abychom naši dceři a oběma jejím dětem zařídili byt. Její muž je pilotem civilní vzdušné dopravy. Je od začátku událostí bez práce. Letová spojení do Evropy jsou zastavena. Dva jeho přátelé, kteří byli také piloty, byli aktivisty džihádu uneseni, napichnuti na rožeň a opékání jako berani! Ano, to zažíváme teď v Sýrii, rozumíš, doktore Jean Claude?“ Myrna je bledá a pokračuje: „Teď rozumíš, proč náš zeť chtěl, aby jeho žena a děti šly pryč.“

„To je neuvěřitelné,“ říká Geneviève ohromena. „A on sám zůstal v Damašku?“

„Ano, on je tam, a kdyby Nicolas neměl úraz a ožehavé operace, a mohl by normálně chodit, byli bychom můj muž a já také tam. Ostatně k výročí zjevení v Soufaniehu 27. listopadu tam pojedou zpátky sama. Jistě tam bude méně lidí než dříve a určitě žádní poutníci ze zahraničí, ale já chci být mezi křesťany a muslimy. Bude to po jednatřicáté.“

„A já,“ říká Nicolas, „tam poprvé nebudu. Prožijeme úplnou noční mŕu. V Damašku je bezpečněji než v Aleppu, ale vídíš, co tam udělali. Celý sever je pod jejich násilím, s podporou Turecka.“

„Máme novinky,“ říká Geneviève, „ale je nemožné se dovědět, co se stalo s bratrem Toufikem, s tím poustevníkem.“

„Bratr Toufik?“ říká Myrna, „ale on je přece tady! Známe ho velmi dobře.“

„Kde je?“ ptá se Geneviève velmi překvapená. „Po měsíce se pokoušíme navázat s ním kontakt...“

„Chcete ho vidět?“ ptá se Myrna se zářícíma očima, „zavolám mu do kláštera!“

„On je v nějakém klášteře?“

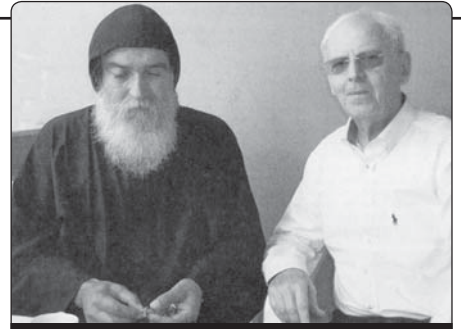
„Ne, ne skutečně, žije dále jako poustevník, ale sestry z kláštera s ním udržují kontakt.“

Myrna se na několik minut vzdála. Zpráva udělá konec našemu čekání a naplňuje nás radostí. Nemůžeme ale vůbec uvěřit, že jsme ho konečně znovu našli.

A už je tady, stojí před námi... směje se jako dítě, jeho náruč je otevřená. Nosí dlouhý černý oděv, jeho postava je vyhublá, jeho pohled plný žáru. Je to pohled, který je zaměřený daleko přes nás.

„Bratře,“ říká Geneviève, „Bohu díky, že žijete!“ Poustevník zvedá ruce k nebi, které je neuvěřitelně modré. Sklání se k intenzivní děkovné modlitbě, kterou se modlí hlasitě, a pokřičuje se. Nicolas a děti sedí v obýváku a sledují nás očima, zatímco my si sedáme.

„Opustil jsem Brad, svoji poustevnu, v tom okamžiku, kdy se události v Aleppu zhoršovaly. Až do konce jsem zůstal spolu se svými kurdskými bratřími, kteří tuto část Sýrie obsadili. Poutníci, kteří dříve chodili ve velkém počtu, aby se shromáždili u hrobu zakladatele řádu – protože sv. Marun je tam pochován –, se objevují řídkěji. Během tohoto časového údobí se stalo mno-

Bratr Toufik se Jeanem Claudem Antaklim během rozhovoru v Jounieh (Libanon)

ho uzdravení, o kterých mi vyprávěl můj světicí biskup Anicé, když mě navštívil. Existují k tomu lékařské dokumenty, které to potvrzují.“

„Opustili jsme Aleppo a školu pro zdravotní sestry v červenci 2012. Už tenkrát bylo nemožné tě navštívit v této nebezpečné oblasti, která leží tak blízko u turecké hranice. A ptám se ještě znovu, jak jsi to zařídil, že jsi mohl navštěvovat každé dva týdny svého biskupa v Aleppu?“

„Bylo to možné, protože Kurdové sami mě chránili.“

„Stáli na straně ASI, na vládní straně, nebo byli přívrženci džihádu?“

„Většina Kurdů zůstala věrná vládě, i když byly pokusy vyvíjet nátlak zejména na chudou vrstvu. Dostávali lákavé sumy peněz, aby se zařadili nejprve do pravidelné armády, a potom, aby proti ní bojovali. Stařešinové kmenů ale velmi rychle zjednali pořádek a tyto svůdce vykázali na jejich místa. Rychle se dalo vypořádat, jakou odbojnou roli hraje turecký ministerský předseda Erdogan, který chce vydrancovat syrské dědictví a je si vědom pomatenosti džihádistů s těmi masakry a s nastoleným terorem. Zůstal jsem tak dlouho, jak jsem mohl, ale začátkem roku 2013 mě biskup Anicé prosil, abych se usadil v Aleppu, u maronitů na náměstí Farhat, v blízkosti školy pro zdravotní sestry, kterou pomáhal založit. To byl totiž ten okamžik, kdy celá čtvrť byla bombardována a kostely zničeny a znesvěceny. Můj biskup Anicé musel být dopraven do nemocnice v Bejrútu a já jsem byl díky *Télé-Lumière* s ním „odsunut.“ (*Télé-Lumière* je soukromý křesťanský televizní vysílač, založený Fr. Nourem, který je znám všem Libanoncům.)

Geneviève se ptá: „Jak vypadá dnes život křesťanů v Sýrii?“

Myrna: „Jejich život ovládá strach. To se projevuje masívním exodem v posledních měsících. Ale nejde tady jenom o nás křesťany, také muslimové odcházejí pryč.“

► Musíme chápat, že v Sýrii byla vyhlášena válka, že infrastruktura Sýrie byla zničena, jakož i její dědictví a hospodářství. Nesmíte nás už posuzovat podle hlediska křesťané – muslimové, protože jsme jeden jediný národ a v dřívějším uspořádání jsme bok po boku vystavěli naši zem. Mluvíli jsme spolu a vyměňovali si názory. Pláču nad Sýrií, pláču nad svojí čtvrtí Soufanieh, kde jsme žili v míru a harmonii, ve společném náboženství, totiž v náboženství lásky a bratrství pod pohledem Marie. Když začaly těžké boje mezi pravidelnou armádou a ASL v Ediebu – vzpomínáš si ještě? – viděli jsme, jak civilisté a vojáci ze dvou stran přicházeli do Soufaniehu, aby se modlili před ikonou Matky Boží. Především to byli muslimové. Nechtěla bych se zastávat jedné ani druhé strany. Víme jenom, že jsme předtím žili v míru a v úplném bezpečí. Naše děti vyrůstaly v klidu před našima očima v lásce ostatních lidí. Dnes riskujete život, když vycházíte z domu. To je to, co vím!“

„Myrno,“ říkám, „to nepředstavitelné nastalo. To poselství, které jsi přijala od Pána, se přes varování stalo skutečností. Co ti z něho zůstalo v paměti?“

„Myslím, že my křesťané máme jednu velkou chybu. Nejsme poslušní. Příklad Svaté rodiny by nám měl připomínat ony podstatné ctnosti: naslouchání, důvěru, pokoru a poslušnost. A poslušnost není pro nás lehká. Poslouchat Boha, církev, která je domem Božím na zemi, není lehké – také my jsme rebelové! Muslimové, kteří jsou ukázněnější než my, jsou lidmi modlitby, postu a bratrského dělení, kteří dodržují Boží přikázání. Samozřejmě to může vést také k přehánění. Existují blázniví kazatelé a kriminálníci, kteří vyvolávají nenávist a které následují lidé malého ducha. Ale existují také lidé jako velký muftí Badr el Dine, ve kterém se znovu poznávají všichni muslimové Sýrie a jehož autorita nebyla nikdy dotčena.“

(Pokračování)

Z Maria heute 12/2014 přeložil -mp

Poznámky:

⁽¹⁾ Stigmatizovaná syrská mystička a vizionářka Myrna Nazzour (nar. 1964). V letech 1982–1984 měla zjevení Panny Marie. Pak následovalo období extázi s poselstvími, poslední poselství dostala v roce 2004. Vždy před extází Myrny ruce a obličej vylučovaly olej. Více o této mystičce otiskneme v příštím čísle Světla.

„...bude křičet kamení.“ (Lk 19,40) (2 – dokončení)

Jsme stvořeni pro to, abychom oslavovali Boha a zpřítomňovali jeho vládu na tomto světě. Všechno, co žije, svědčí o jeho moci a moudrosti. A kdyby toho bylo ještě málo, i kameny volají a promlouvají k našemu rozumu: „Hospodín, on a nikdo jiný, je Bůh vysoko na nebi, stejně jako zde na zemi.“ (Dt 4,39)

Jak dlouhou dobu by se muselo vyvíjet oko?

Nejsem první, kdo takovou otázku položil. Už roku 1994 se profesori z Lundu (ve Švédsku) Dan-E. Nilsson a Suzanne Pelgerová pokusili odhadnout dobu potřebnou k vyvinutí oka. Ve svém článku *A pessimistic estimate of the time required for an eye to evolve* („Proceedings of Royal Society: Biological sciences“, Vol. 256, nr. 1345, 1994, s. 53–58) uvádějí počet 363 992 pokolení, během nichž by se mohla odehrát potřebná řada změn od nevidoucího jedince k jedinci majícímu plně dotvořené oko na podkladě přírodního výběru. Autoři uvádějí, že tento počet odpovídá geologickým zápisům, a další vědci běžně citují jejich práci jako zdůvodnění této záležitosti.

Pokud se ale podíváme na tyto výpočty kriticky, dojde nám, že vytvářejí závažný problém pro teorii evoluce jako takové. Vedou totiž k závěru, že se přes 300 000 pokolení jedno za druhým od sebe významným způsobem navzájem lišilo, to znamená, že potomstvo mělo tak zřetelné změny v organismu, že by nebylo možné si jich nevšimnout. Ve světě, který nás obklopuje, vidíme však něco jiného: potomstvo má kombinace vlastností svých předků a nevytváří nové rysy z pokolení na pokolení. A navíc, někdo by musel celou tu dobu pečlivě vybírat jedince s prospěšnými změnami a dbát na to, aby se v dalším pokolení udála následující, konkrétně zamýšlená a nasměrovaná změna. Z rozumného pohledu nemůže nikdy řetěz tvořený z 300 000 různých případů po sobě následujících v přesně uspořádané návaznosti vzniknout automaticky.

Američan Dov J. Rhodes z Institutu fyziky (Indiana University), který zpracovával genetické algoritmy, navíc odhadoval, že počet těchto pokolení je značně snížen. Z jeho výpočtů vyplývá, že

musí být přinejmenším pětkrát vyšší, což by z geologického hlediska muselo nutně vést k záznamům jednotlivých etap ve zkamenělinách. Jak už jsem ale připomínal, takové zkameněliny s vyvíjejícíma se očima prostě nejsou.

Genetická a matematická bádání prokazují, že změny v genech nenastupují tak často, aby v rozpětí ani ne milionu let přivedly ke vzniku jakéhokoliv orgánu, ústrojí nebo dokonce systému. Newyorští matematici Rick Durrett a Deena Schmidtová (Cornell University) na podkladě uvedených experimentálních zkoumání počítají, že v případě mušky octomilky (*Drosophila*) by se muselo vystřídat kolem 10 milionů generací, než by se uskutečnila sekvence dvou mutací vedoucích v genech z jednoho místa vazby transkripčního faktoru na druhý (článek nazvaný *Waiting for Two Mutations: With Applications to Regulatory Sequence Evolution and the Limits of Darwinian Evolution*, „Genetics“, 2008 November; 180(3): 1501–1509). Snad nemusím poukazovat na to, že jedna taková změna v genech ještě nevede ke vzniku komplikovaného aparátu vidění.

Povšimněme si úvahy profesora M. Behe (Lehigh University), že pokud se ta druhá mutace, odpovídající za daný průběh dění, neuskuteční vzápětí po té první, pak jakákoliv jiná mutace provede ke zničení bílkoviny, ale ne k vývoji užitečného ústrojí.

Vezmeme-li v úvahu počet nukleotidů (více než tisíc) v jednom genu, čas „čekání“ na prospěšné geny se prodlužuje mnohamilionkrát (viz *Waiting Longer for Two Mutations*, „Genetics“, 2009 February; 181(2): 819–820). Nemá tedy žádné opodstatnění víra v automatické pozvolné vytváření ústrojí zraku u živých tvorů. Na jedné straně totiž máme zápis zkamenělin, omezující dobu evoluce oka do několika milionů let, a na druhé straně práva genetiky, která se domáhají milionů let

► k tomu, aby vznikly přinejmenším dvě prospěšné mutace jedna za druhou.

Důkazy evoluce?

Pán Bůh nám dal rozum a svobodnou vůli, abychom analyzovali fakta, shromažďovali důvody a stanovovali závěry. V roce 2012 profesor Alan R. Rogers (University of Utah) napsal knihu s názvem *The Evidence for Evolution*, aby nás přesvědčil o pravdivosti Darwinovy teorie. Autor je známým evolucionistou, takže můžeme čekat, že uvedl všechny významnější důvody pro podporu evoluční teorie. Třetí část je věnovaná zkamenělinám, které jsou podle profesora Rogerse důvodem ke svébytnému přetvoření čtyřnohých suchozemských savců na velryby žijící v moři.

Není to však tak jednoduché, jak se ukazuje ve školních učebnicích nebo v populárně vědeckých filmech. Nestačí jenom hodit savce do vody a počkat pár milionů let, až se „přizpůsobí“ novým životním podmínkám. Z hlediska fungování organismu takové přetvoření vyžaduje celou sérii důležitých změn, počínaje „vytvořením“ povrchu kůže odpovídajícího pohybu ve vodě a vytvořením ledvinových tkání schopných filtrování mořské vody konče. A znovu: kolik máme času na takové samovolné „přizpůsobení se“ suchozemského savce životu v moři? Podle profesora Rogerse několik desítek milionů let, čili docela málo. Podle paleontologických údajů dokonce ještě méně: argentinský paleontolog Marcelo Reguero objevil v únoru 2011 zkamenělou čelist plně vodní velryby žijící asi před 49 miliony let, v době, kdy – podle doposavad uznávané paleontologické stupnice – hypotetický prapředek mořských savců (*Ambulocetus*) teprve uvažoval o tom, že bude žít ve vodě.

Podobně tomu je s rybami, které podle evoluční teorie vylezly na souš. V roce 2006 byly nalezeny zkameněliny tiktaalika, jehož prsní ploutve byly vytvořeny způsobem, který umožňoval jejich složení v polovině, čili zvíře mohlo žít jak na souši, tak i ve vodě. Skupina elpistostegidů, ke které patří i tiktaalik, je všeobecně považována za předky všech plazů, ještěřů, savců i ptáků. Tou dobou polští vědci z varšavské univerzity a Polského geologického institutu našli stopy plně čtyřnohých zvířat o 10 milionů let starší než nejstarší známý elpistostegid (G. Niedźwiedzki aj., *Tetra-*

pod trackways from the early Middle Devonian period of Poland, „Nature“ 463/2010, s. 43–48). Profesor Rogers tento fakt nebere v úvahu a své vlastní důkazy považuje za evoluci, stejně tak jako nemá žádný vztah ke „kambrijské explozi“, o níž byla řeč již dříve. Jakou hodnotu mají takové „důkazy“?

Jsou ještě další věci, na které profesor Rogers nebere ohled. Pravdivým důkazem toho, že živi tvorové dokážou vytvářet na cestě náhodných mutací jakési nové orgány a ústrojí, by byly zkameněliny stvoření například s pěti nohama, s jedním okem umístěným na boku, s nesymetricky rozmístěnými ploutvemi atd. V počáteční době, kdy ještě nebyli žádní dravci, by takové zpotvořené formy mohly úspěšně existovat a plodit další potomstvo. Zatím ale je všechno podivuhodně symetrické; je vidět ruka silného a moudrého Stvořitele, ne však náhodné působení genů slepě produkujících jakési nové formy. Profesor také neobjasňuje chybějící výskyt zkamenělin v době mezi jurou a křídou, které by potvrzovaly evoluci ještěřů na placentární savce, stejně jako chybějící zkameněliny mezi silurem a devonem poukazující na existenci forem, které předcházely hmyzu. Hmyz, tak jako trilobiti, nemá předky a objevuje se v geologickém zápisu najednou v hotové podobě, což je zdůvodněním toho, že nevznikl svévolně.

Protože však profesor Rogers nebyl schopen uvést alespoň několik zdůvodnění pomalého přeměňování se jedněch životních forem v jiné, musíme přijmout to, že zkameněliny nesvědčí ve prospěch evoluční teorie. Vypovídají spíše něco jiného: v jedné chvíli Tvůrce pronesl Slovo a objevilo se všechno, co existuje (Jan 1,1). Nejruznější živá stvoření s velmi komplikovanou strukturou s pokročilými a plně vyvinutými ústrojími se objevila ve stejné době a nerozvíjela se od primitivních forem k vyšším.

Volající kameny

Když Pán Ježíš pravil Židům, že kamení bude volat, nežertoval. Pro ně totiž od věků kameny mohly být svědectvím jistých událostí: například kopec nasypáný z kamení měl svědčit o dohodě mezi Jákobem a Labanem (Gn 31,46–50), a 12 kamenů uložených na dně Jordánu potvrzovalo, že se řeka zastavila, když Izrael vcházel do

Arcibiskup Graubner k tragédii v Uherském Brodě

K tragickým událostem, které se 24. února odehrály v Uherském Brodě, se vyslovil olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Ve svém prohlášení vyjadřuje zármutek nad ztrátami na životech, ujišťuje pozůstalé o svých modlitbách a také se zamýšlí nad medializací podobných tragédií.

„Velmi mě zasáhla zpráva o událostech, k nimž došlo včera v Uherském Brodě, a nad ztrátou každého lidského života cítím velký zármutek. Se všemi, kdo při této tragédii ztratili někoho blízkého, hluboce soucím. Ještě včera večer jsem také poslal kondolenci starostovi Uherského Brodu a ujistil jsem ho o svých modlitbách za oběti i pozůstalé. Domnívám se, že celá společnost by se měla zamyslet nad dobrovolným omezením informací o zločinech takového typu. Zbytečně podrobné popisování sice zvyšuje sledovanost, ale taky motivuje psychicky nemocné a navádí ke zločinům. Jedni mají sice právo na informace, ale to, jak je vidět, ohrožuje právo všech na život. Jsme povinni volit menší zlo.“ Podepsán Jan Graubner, arcibiskup olomoucký.

TS ČBK, 25. 2. 2015

Země zaslíbené (Joz 4,1–9). Šlo Mu především o to, aby se svědectví kamenů přičinilo o změknutí lidských srdcí, do nichž měl být vepsán Boží zákon, jak je psáno: „Pán říká: Vložím své zákony do jejich srdce, vryji je do jejich myslí. Ani na jejich hříchy ani na jejich urážky už si nevzpomenou.“ (Žid 10,16–17) Protože přece sám Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, dal svůj život za naše hříchy, přemohl satana a otevřel nám jedinou cestu ke spáse.

„Mnohokrát a mnoha způsoby“ promlouvá Bůh ke každému z nás (Žid 1,1). Promlouvá rovněž prostřednictvím kamenů, které o Něm svědčí a přesvědčují náš rozum o Bohu Stvořiteli a Spasiteli, hodném důvěry, pevném jako skála. Dovolme Mu tedy vyjmout z našeho nitra „srdce kamenné“ a vyměnit je za „srdce z masa“ (Ez 36,26), které by toužilo milovat Boha a sloužit Mu podle jeho úmyslů.

Z *Mitujcie się!* 4/2012 přeložila -vv-

Vzpomínky na papeže Pia X. (20)

Poslední nemoc a smrt (Druhá část)

Zpráva o tom, že Pius X. vážně onemocněl, se rychle rozšířila po městě a lidé všech společenských tříd přibíhali do Vatikánu, aby měli nové informace. Mnozí, kteří ho jen několik dní předtím viděli ve vynikajícím zdravotním stavu, nemohli uvěřit tomu, že umírá. V deset hodin dopoledne nastala vážná krize. Běžel jsem k lůžku Svatého otce a našel jsem ho, jak těžce lapá po dechu. Lékaři byli zavoláni zpět a za asistence jednoho milosrdného bratra se snažili poskytnout veškerou možnou pomoc. „Eminenza!... Eminenza!...“, to bylo vše, co řekl. Akutní nebezpečí osudového kolapsu učinilo nezbytným udělit mu bez nějakého dalšího prodloužení svátosti. Následná poslední slova, která jsem slyšel z jeho rtů, byla: „Zcela se odevzdávám.“ Krátce nato úplně ztratil schopnost mluvit, i když byl dokonale při vědomí,

a tím, že se vnímavě díval z jednoho na druhého, dával bezpochyby najevo, že si je vědom svého stavu.

Viatikum a poslední pomazání mu byly uděleny monsignorem sakristiánem posvátných apoštolských paláců v co nejjednodušší formě. Malý stolek na boku postele, zakrytý bílým ubrusem, s krucifixem a dvěma hořícími svícemi byly jediným znamením obřadu v této nezapomenutelné chvíli, tak plné úzkostí a obav. Nemohl jsem si pomoci, ale přemýšlel jsem o tom, že Pius X. nakonec přijímal poslední obřady církve způsobem, který mu nejlépe odpovídal, a že musí být rád, že se vyhnul publicitě a slavnosti, která obvykle obklopuje smrtelné lože papežů. Nebylo to nepodobné scéně, které by někdo mohl být svědkem v nejprostší chalupě umírajícího dělníka, bez

pompy a slávy jakéhokoliv druhu. Jeho oddané sestry stály u něho v tichém pláči. Bylo nás však velmi málo, a to kvůli náhlosti, s níž ke všemu došlo. Tato chvíle byla velmi názorně popsána následujícími slovy:

Nevnímali jsme uplynulý čas a vše se zdálo být neskutečné. Nenadále se začaly rozléhat hluboké úderly velkého zvonu

Sv. Petra a vyzváněly „Pro Pontifice agonizzante“ [Za umírajícího papeže], a na toto znamení započal v patriarchálních bazilikách výstav Nejsvětější svátosti se zvláštními modlitbami. Horký vítr onoho dne, hučení davu, který odcházel ze spodního náměstí Sv. Petra, polohlasné mluvení prelátů a dalších osob a pochmurný zvuk zvonu vytvářely dojem nějakého

ho velmi smutného snu. Navíc na pozadí tohoto působivého snu kritická situace Evropy a světová válka!

Jakýkoliv základ postrádá tvrzení, příležitostně učiněné, že během předchozích týdnů nám zdraví Svatého otce působilo obavy, a na podporu toho, co jsem již v tomto ohledu řekl, mohu dodat, že většina kardinálů byla mimo Řím na svých letních prázdninách. Kdyby zde nebylo vypuknutí války, i já sám bych už byl odešel na Monte Mario nedaleko od Vatikánu, jak mě k tomu papež tak laskavě vybízel každý rok po výročí své intronizace 9. srpna.

Nestálo nás žádný čas informovat několik kardinálů, kteří ještě byli v Římě, o vážném zdravotním stavu Jeho Svátosti a oni s velkými obavami pospíchali do Apoštolského paláce. Jako první přišel kardinál Bisleti. Ze státního sekretariátu byly odeslány telegramy ostatním členům posvátného kardinálského kolegia a kardinál Della Volpe, camerlengo⁽¹⁾, dorazil do Říma následujícího rána.

Energická opatření uplatněná lékaři přinesla své plody a Svatý otec se viditelně vzpamatoval. Během celého dne zůstával vsedě na posteli, opřený o polštáře, dokonale tichý a naplněný pokojem. Nedošlo k další krizi, která by narušila jeho klidné vzezření. Nikdy nedával najevo nějaké gesto znepokojení či naříkání. I když byl neschopný mluvit, poznával ty, kteří byli kolem něho, a čas od času dělal pomalu znamení kříže. Dlouhý letní den byl

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení - Ef 2,4-10

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Za to, že jste zachráněni, máte co děkovat Boží dobrotě. Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Tě záchranu docházíte z Boží dobroty skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to Boží dar! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh

je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Evangelium - Jan 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozrozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

► vyčerpávající svou nekonečností: v jeho průběhu jsme seděli v sousedním pokoji po straně jeho postele, abychom mu nechali co nejvíce čerstvého vzduchu, a během hodin, které se zdály být nekonečné, jsme očekávali jeho přechod do věčnosti.

Kolem jedenácté hodiny v noci jsem vstoupil do pokoje, nehlučně, jak jsem si myslel, a z opačné strany, než byla ta, na kterou ležel obrácený. On však ihned obrátil svou hlavu a jeho pronikavý pohled mě sledoval, zatímco jsem pomalu procházel kolem nohou postele. Když jsem se přiblížil, pozvedl svou paži, aby mě přivítal, a když jsem se posadil zcela blízko u něho, uchopil mou ruku a držel ji ve svém sevření se silou, která mě udivovala. Pak se na mě upřeně díval, jako by jeho oči byly v mých. Jak jsem toužil po tom, abych v té chvíli mohl číst jeho myšlenky a slyšet jeho hlas, zatímco jsme tak vytrvale hleděli jeden na druhého! Co se mi snažil sdělit svými očima, které se zdály, že mluví? Vzpomínal si na dlouhé roky, které jsem strávil v blízkém styku s ním, a na všechno, čím jsme společně prošli? Pokoušel se mě svým posledním

poselstvím potěšit v zármutku, který jsem se marně snažil skrýt?

Držel mě takto nehybně přibližně čtyřicet minut. Čas od času uvolnil své sevření, aby mě polaskal, a pak opět sevřel mou ruku do své.

Nakonec unaveně poklesl svou hlavou zpátky na polštář a jeho oči se zavřely. Zdálo se, jako by se se mnou rozloučil. Nikdy nezapomenu tento výjev našeho rozloučení. Je přede mnou tak živě, jak tomu bylo oné památné noci, kdy jsem se viděl, jak opakuji slova sv. Vavřince, která jsme četli v breviáři několik dní předtím: *Quo progredieris sine filio, pater? Quo sacerdos sancte sine ministro properas?*⁽²⁾

Brzy poté doktor Marchiafava, který byl ve vedlejším pokoji a sepisoval poslední oficiální bulletin o papežově stavu, mi pokynul, abych přišel za ním, a k mému překvapení mě požádal, abych mu pomohl při sepisování textu. Na můj dotaz, jak bych mu já mohl být užitečný v záležitosti, v níž jsem byl samozřejmě nekompetentní, mi lékař odpověděl, že jsem ho nepochopil správně: nezavolal mě, abych mu pomáhal při formulování lékařské zprávy,

nýbrž abych mu prostě vnukl vhodná slova, která by mohla poskytnout představu stálého mimořádného klidu v postoji Svatého otce tváří in tvář smrti. „Podívejte se na něho,“ řekl, „není opravdu úžasný?“

Kolem půlnoci jsem byl přemluven, abych odešel a na chvíli si odpočinul, s ujištěním, že Jeho Svatost bude ještě několik hodin žít. O hodinu později přišla zpráva, abych si pospíšil zpět, avšak dříve, než jsem došel k jeho lůžku, Pius X. tiše zesnul a jeho krásná duše byla s Bohem.

(Dokončení)

Z anglického originálu
„*Memories of Pope Pius X*“ (London:
Burns, Oates & Washburne, 1939)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Kardinál komoří. [pozn. red.]

⁽²⁾ „Kam jdeš, otče, bez syna? Kam kráčíš, svatý kněz, bez služebníka?“ Podle tradice jsou to slova, která sv. Vavřinec řekl papeži sv. Sixtu II., jehož byl duchovním synem a jáhnem, a to, když ho viděl, jak několik dní před jeho vlastní mučednickou smrtí je veden k mučednictví.“ [pozn. překl.]

Petice žádá papeže Františka o vyjasnění

Vzhledem k jednání biskupské synody a k církevnímu učení o rodině a homosexualitě podepsalo petici určenou papeži již více než 61 000 lidí. Mezi signatáři petice *Filial Appeal* určené přímo papeži Františkovi lze najít i prominentní osobnosti. Podepsali ji například Raymond kardinál Burke, prof. Hubert Gindert (Fórum německých katolíků) a prof. Wolfgang Waldstein (Papežská akademie pro život).

Signatáři žádají Svatého otce, aby vzal na vědomí jejich obavy a pochybnosti vzhledem k současné nejistotě ohledně církevního učení o podávání Eucharistie rozvedeným, kteří uzavřeli nový občanský sňatek, a lidem žijícím v homosexuálních vztazích. Petice je pořádána s ohledem na biskupskou synodu, která proběhne v říjnu letošního roku.

„Naše obavy plynou z pozorování, že aliance vlivných organizací, politických sil a sdělovacích prostředků již po několika desetiletí podporuje sexuální revoluci a neustále působí proti existenci rodiny

jako základu společnosti.“ Proti tomu se „jako maják“ tyčí katolické učení o šestém přikázání.

„Vaše svatosti, s obavami konstatujeme, že vzhledem k informacím o poslední biskupské synodě se milionům zbožných katolíků zdá, že tento maják pohasíná.“

„Stále více se strachujeme, že církev bude akceptovat cizoložství, když umožní přijímat Eucharistii rozvedeným katolíkům, kteří uzavřeli nový občanský sňatek, a možná uzná dokonce i svazky homosexuálů.“

Proto signatáři této petice žádají papeže Františka o objasňující slova. „Tím by se zabránilo oslabování Kristova učení“ a „zaplašila by se tak temnota, která ohrožuje budoucnost našich dětí, nebudeli jim tento maják již ukazovat cestu“.

„Svatý otče, naléhavě vás žádáme, abyste pronesl tato objasňující slova. Jedná se o prosbu našich srdcí, která jsou věrná Vám i tomu, co reprezentujete.“

RC Monitor, zdroj: *Kathnet*, 11. 2. 2015

Sbírky ruských křesťanů pro ukrajinské uprchlíky

Pravoslavní ruští křesťané shromáždili od července loňského roku téměř 60 milionů rublů – v přepočtu 850 tisíc euro – na pomoc ukrajinskému civilnímu obyvatelstvu, sdělil biskup Pantělejmon, který v moskevském patriarchátu vede oddělení sociální péče. Zprávu uvedla německá katolická zpravodajská agentura *KNA*. Ruská pravoslavná církev podle vlastních údajů v současné době zabezpečuje nouzové ubytování pro 600 ukrajinských uprchlíků v Moskvě a jihoruském Rostovu na Donu. Od začátku bojů vloni v dubnu uprchlo z Ukrajiny do Ruska více než 100 000 lidí. Ukrajinské úřady registrují ve vlastní zemi necelý milion vnitřních uprchlíků.

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 16. 3. 2015

6:05 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Godzone magazin 7:05 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 7:20 V pohorách po horách – Smrk 7:35 Přejeme si... 7:50 Útulek svatého Juana Diega 8:10 Na jedné lodi (6. díl) 9:10 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 9:20 Krasohled – Papež František a jeho patron sv. František (13. díl) 9:45 Pomáhá srdcem 10:00 Jak potkávat svět s Janem Hališkou 11:20 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 11:40 Sedmihlášky 11:45 O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Nezmaři & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 13:50 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:25 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi... 15:45 Ars Vaticana (13. díl) 16:00 V souvislostech (89. díl) 16:20 Můj Bůh a Walter: Kristus 16:40 Kazachstán, poutní kostel 17:35 Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře 18:00 Nágáland – Dromorodci a víra 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak 18:40 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje 19:10 Drslavice 19:25 Přejeme si... 19:40 Zprávy z Věčného města: 16. 3. 2015 [P] 20:00 Na visutém laně 21:15 Na koberečku 21:25 Terra Santa News: 11. 3. 2015 21:50 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Posvěť se jméno tvé 22:50 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl: Spravedlivý obchod.

Úterý 17. 3. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 16. 3. 2015 6:15 My v Odrách 2014 7:00 Můj Bůh a Walter: Kristus 7:20 Cesta k andělům (91. díl) 8:10 Budu pomáhat: Iskérka 8:20 Dům ze skla? (3. díl) 9:20 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1-41) 10:00 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Posvěť se jméno tvé 11:25 Ars Vaticana (13. díl) 11:40 Sedmihlášky 11:45 O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Zprávy z Věčného města: 16. 3. 2015 12:25 Gréckokatolícky magazin 12:45 Kazachstán, poutní kostel 13:40 V pohorách po horách – Smrk 13:50 Kalvária Nitrianské Pravno 14:25 Kulatý stůl: Spravedlivý obchod 16:00 Přejeme si... 16:15 Na pořadu rodina – Dítě s postižením 17:20 Jak se líhnou brouci 17:40 Charita Vsetín 17:55 Sedmihlášky 18:00 Noeland (36. díl) 18:30 O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovy maléry 18:40 Sborové slavnosti Hradec Králové 2013 19:15 Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči 19:35 Zpravodajské Noeviny: 17. 3. 2015 [P] 20:00 Jako hořčičné zrno (2. díl) 21:40 Zpravodajské Noeviny: 17. 3. 2015 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 16. 3. 2015 22:00 Přejeme si... 22:40 Terra Santa News: 11. 3. 2015 23:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK 0:30 Z pohľadu kardinála.

Středa 18. 3. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 3. 2015 6:20 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi... 7:45 Ars Vaticana (13. díl) 7:55 Křížovky Mons. Jaroslava Škarvady (4. díl) 8:20 Na visutém laně 9:35 Charita Veselí nad Moravou 9:45 Zprávy z Věčného města: 16. 3. 2015 10:00 Generální audience [L] 11:20 Děti tsunami 11:35 Zprávy z Věčného města: 16. 3. 2015 11:45 O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovy maléry 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kostela Panny Marie Karmelské: v Kostelním Vydří [L] 12:50 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK 14:15 P. Vojtěch Kodet – Postní

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) 14:50 Buon giorno s Františkem 15:55 Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře 16:15 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 16:30 Zpravodajské Noeviny: 17. 3. 2015 16:45 Posledný enter 17:00 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 17:15 Na koberečku 17:25 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:00 Bez hábitu naživo: Z kláštera bratří karmelitánů v Kostelním Vydří [L] 19:05 O Mlsálkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 19:15 Terra Santa News: 18. 3. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace z kostela Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří [L] 21:05 BET LECEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 21:20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Přijď království Tvé... [P] 22:15 Generální audience Svatého otce 22:50 Přehlídka za oponou 23:05 Nágáland – Dromorodci a víra 23:30 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje 0:05 Stonavská Barborka 2014: Slavnostní koncert.

Čtvrtek 19. 3. 2015

6:05 BET LECEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 6:20 Buon giorno s Františkem 7:25 Terra Santa News: 18. 3. 2015 7:45 Na pořadu rodina – Dítě s postižením 8:45 Jako hořčičné zrno (2. díl) 9:40 Přejeme si... 10:00 Kulatý stůl: Spravedlivý obchod 11:30 Poselství svatých: Svatý Josef 11:40 Sedmihlášky 11:45 O Mlsálkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 My v Odrách 2014 12:50 Křížovky Mons. Jaroslava Škarvady (4. díl) 13:15 Útulek svatého Juana Diega 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Cesta k andělům (91. díl) 15:00 Noeland (36. díl) 15:30 Poselství svatých: Svatý Josef 15:45 V pohorách po horách – Smrk 16:00 Zpravodajské Noeviny: 17. 3. 2015 16:15 Hudební magazin Mezi pražci 17:00 Animované biblické příběhy: Eliáš 17:30 Ars Vaticana (14. díl) 17:40 Sedmihlášky 17:45 O Mlsálkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:00 Mše svatá ze slavnosti sv. Josefa z kostela Panny Marie Karmelské: v Kostelním Vydří [L] 18:50 Karmelitánky v Chile 19:00 Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti 19:10 Pražská Loreta 19:35 Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2015 [P] 20:00 Cvrlikání [P] 21:10 Poutování po evropských kláštěrech: Poustevník André Louf, Provence, Francie 21:40 Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2015 22:00 Přejeme si... 22:20 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 Zachraňme kostely (6. díl): poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře 23:10 Charita ve středu – Pomoc rodinám s mentálně postiženými „děťmi“ (10. díl) 0:15 Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2015 0:30 Budu pomáhat: Spolu dětem 0:37 Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči.

Pátek 20. 3. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2015 6:20 Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře 6:40 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Přijď království Tvé... 7:35 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje 8:10 Muzikanti, hrajte (8. díl): Gloria 9:40 Na koberečku 10:15 Hlubinami vesmíru SPECIÁL, Zatmění Slunce 2015 [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50

Přejeme si... 13:05 Ars Vaticana (14. díl) 13:15 BET LECEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 13:35 Na visutém laně 14:50 Plečníkův kostel sv. Františka v Lublani 15:00 Křížová cesta z Lurd 15:20 Dopisy z rovniku 16:10 Muzikanti, hrajte (8. díl): Gloria 17:30 Jako hořčičné zrno (2. díl) 18:30 O Mlsálkovi (16. díl): Mlsálek a labuťátka 18:40 Sedmihlášky 18:45 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 19:05 Putování po evropských kláštěrech: Poustevník André Louf, Provence, Francie 19:40 Zprávy z Věčného města: 20. 3. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl: Terezie z Avily a Křesťanská meditace [L] 21:40 Přejeme si... 22:00 Buon giorno s Františkem 23:00 V pohorách po horách – Smrk 23:10 Cesta k andělům (91. díl) 0:05 Nezmaři & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013.

Sobota 21. 3. 2015

6:05 BET LECEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 6:20 Kazachstán, poutní kostel 7:10 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) 7:50 Zprávy z Věčného města: 20. 3. 2015 8:00 Papež František v Neapoli a Pompejích: Návštěva baziliky P. Marie Růžencové v Pompejích [L] 8:40 Přejeme si... 9:00 Noeland (36. díl) 9:30 Sedmihlášky 9:35 Animované biblické příběhy: Eliáš 10:05 Zachraňme kostely (6. díl): poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře 10:25 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 10:40 Zprávy z Věčného města: 20. 3. 2015 11:00 Papež František v Neapoli a Pompejích: Mše svatá na náměstí Plebiscitu v Neapoli [L] 12:45 Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2015 13:05 Cvrlikání 14:10 Terra Santa News: 18. 3. 2015 14:30 Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáchnout! 15:00 Papež František v Neapoli a Pompejích: Návštěva katedrály, setkání s nemocnými a s mládeží [L] 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Mlsálkovi (16. díl): Mlsálek a labuťátka 18:40 Jako hořčičné zrno (2. díl) 19:30 V souvislostech (90. díl) [P] 20:00 Pavel VI. – nepochopený papež [P] 21:00 Harfa Noemova [P] 21:25 Gréckokatolícky magazin 21:40 Zprávy z Věčného města: 20. 3. 2015 21:55 Na pořadu rodina – Dítě s postižením 22:55 Budu pomáhat: Spolu dětem 23:05 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi... 0:30 Nezmaři & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013.

Neděle 22. 3. 2015

6:15 Ars Vaticana (14. díl) 6:25 Cvrlikání 7:35 Bez hábitu naživo: Z kláštera bratří karmelitánů v Kostelním Vydří 8:40 Buon giorno s Františkem 9:45 Zprávy z Věčného města: 20. 3. 2015 10:00 Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči 10:30 Mše svatá z kostela sv. Hedviky: v Krásném Polí [L] 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (90. díl) 12:45 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:40 Pavel VI. – nepochopený papež 14:40 Jak potkávat svět s Janem Hališkou 16:05 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Přijď království Tvé... 16:55 Sedmihlášky 17:00 Noeland (37. díl) 17:30 Animované biblické příběhy: Daniel [P] 18:00 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 18:20 Zprávy z Věčného města: 20. 3. 2015 18:30 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 18:55 BET LECEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek 19:10 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1-45) [P] 20:35 Vatican magazine (807. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:10 Koncert souboru Musica da chiesa a sboru Diphtheria: z farního kostela ve Vlašimí [P] 22:35 V souvislostech (90. díl) 22:55 Jako hořčičné zrno (2. díl) 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Křížovky Rut Kolínské (5. díl) 0:30 Zpravodajský souhrn týdne.

AKCE PAPEŽSKÝCH MISIJNÍCH DĚL ČR

Krakonošovo perníkové království

Termín: 27. – 29. 3. 2015, **místo:** Špindlerův Mlýn, horské středisko Eljon, **lektor:** Marie Křižalkovičová. Přijďte tvořit z perníku. Během víkendu upečeme a nazdobíme perníkovou chaloupku se zvířátky, kytičky, vajíčka a velikonoční beránky. Vhodné pro misijní spolupracovníky, Misijní klubka a dospělá s dětmi.

Akreditovaný program Děti pomáhají dětem

Termín: 9. 4. 2015, **místo:** Biskupství českobudějovické. Pod záštitou Katechetického centra Českobudějovického biskupství proběhne v prostorách biskupství již druhé školení katechetů a učitelů náboženství k misijním vstupům do škol.

Kurz výroby biblických postavíček

Termín: 24. – 26. 4. 2015, **místo:** Špindlerův Mlýn, horské středisko Eljon, **lektorky:** PhDr. Marie Klašková a Mgr. Jarmila Dostálková. Na kurzu si vyrobíte dvě biblické postavíčky, naučíte se s nimi pracovat. Součástí kurzu je i praktická práce s vybraným úryvkem z Bible. Více o biblických postavíčkách na <http://biblickedilo.cz/>.

Kontakt a více informací: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33 • tel. 499 433 058 nebo 604 838 882 • pm�@missio.cz • www.missio.cz • Facebook: <https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila> • Twitter: https://twitter.com/missio_cz.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na **postní duchovní obnovu JEŽÍŠ KRISTUS – OBRAZ PRAVÉHO BOHA – sobota 21. března 2015 na Klokotech**. Vede P. ThDr. Vlastimil Kročil, Ph.D., sídelní kanovník Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. **Program:** 14.30 hod. promluva v Emauzích • 16.00–17.00 hod. svátost smíření (Emauzy a kostel) • 16.30 hod. růženec v kostele • 17.00 hod. mše svatá.

Orelská župa Svatováclavská a Orelská jednota Chomutov Vás zvou na **CYKLOTURISTICKÝ POBYT V KRUŠNÝCH HORÁCH**.

Termín: 4. – 7. června 2015 (čtvrtek – neděle) • **Místo:** Římskokatolická farnost Vejprty, Kostelní náměstí 158/4, Vejprty.

Zajištěn nocleh pro 20 osob. Spacáky, karimatky s sebou. Cena – dobrovolný příspěvek. Vaření svépomocně na faře. Možnost stravování v restauracích. Doprava do místa vlakem. Úschovna kol na faře.

Duchovní služba: P. Mgr. Šimon Polívka, farář vejprtský a kněz spolupracující s Orlém – mše sv. a katecheze dle dohody.

Program:

4. 6. 2015 (čtvrtek) – příjezd, výlet dle domluvy, v 16.00 hod. mše sv. (Kovářská)

5. 6. 2015 (pátek) – výjezd na kola v 9.00 hod., v 18.00 hod. mše sv. (Nové Zvolání)

6. 6. 2015 (sobota) – 9.30 hod. mše sv. (Vejprty), výlet po mši sv. a snídani

7. 6. 2015 (neděle) – 9.00 hod. mše sv. (Vejprty), výlet po mši sv. a snídani

Přihlášky: br. Stanislav Vejvar • e-mail: standa.vejvar@volny.cz • <http://www.orel-zsv.ic.cz/akce.pdf>.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce

Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „OBJEVIT PLODNOST EUCHARISTICKÉ ADORACE“**, která má přímou souvislost s vyhlášenou přípravou na eucharistický kongresy v roce 2015. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 11.–12. dubna 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 7. dubna 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 15. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: 2 Kron 36,14–16.19–23

Ž 137(136),1–2.3.4–5.6

Odp.: *Vyslyš nás, Pane, a vysvobod' nás!*

2. čt.: Ef 2,4–10

Ev.: Jan 3,14–21

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 5,8–14

Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 16. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 17. 3. – připomínka

sv. Patrika

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 18. 3. – připomínka

sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)

2. čt.: Řím 4,13.16–18.22

Ev.: Mt 1,16.18–21.24a

nebo Lk 2,41–51a

Pátek 20. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22

Ž 34(33),17–18.19–20.21+23

Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)

Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 21. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)

Ev.: Jan 7,40–53

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. BŘEZNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 3.		PO 16. 3.		ÚT 17. 3.		ST 18. 3.		ČT 19. 3.		PÁ 20. 3.		SO 21. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	1324	1467	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	1325	1467	271	300	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1325	1468	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	1326	1468	380	425	384	429
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	1326	1469	381	426	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	1326	1469	381	426	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	1327	1469	381	426	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	1327	1470	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	1327	1470	381	427	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	1327	1469	381	426	385	430
Nešpory:														
SO 14. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	1322	1464	1322	1464	268	298
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1323	1465	1328	1471	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1751	1971	1761	1982	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	1323	1465	1329	1471	382	428
Ant. ke kant. P. M.	362	404	366	409	369	413	373	417	1324	1466	1329	1472	383	428
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	1324	1466	1329	1472	383	428
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	1327	1469	1327	1469	381	426
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398

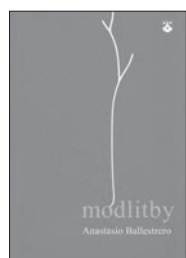
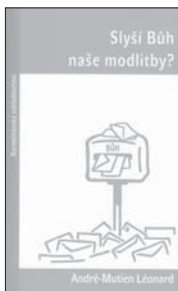
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SLYŠÍ BŮH NAŠE MODLITBY?

André-Mutien Léonard • Z francouzštiny přeložila *Hana Němečková* • Odpovědná redaktorka *Ivana Albrechtová*

Belgický biskup nabízí poctivou odpověď na otázku, kterou si klademe všichni. Jednoduchým jazykem uvádí do hluboké pravdy o prosebné modlitbě. Odhaluje i některé problematické způsoby uvažování prosících, a to na postojích novozákonních postav, které se obracely s různými prosbami na Ježíše. Dotýká se rovněž modlitby za zemřelé i prosek ke svatým. Především však chce posílit čtenářovu důvěru v lásku Boha, který neoslýchá žádnou modlitbu svých dětí.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x165 mm, 64 stran, 99 Kč

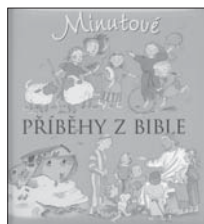

MODLITBY

Anastasio Ballestrero • Úvod *P. Giuseppe Caviglia, OCD* • Z italských přeložil *Jan Lachman* • Odpovědná redaktorka *Lucie Mašátová*

Knížka nejkrásnějších modliteb kardinála Anastasia Ballestrera sestavená u příležitosti oslav 50. výročí jeho kněžského svěcení. Tyto modlitby jsou klíčem k autorovu srdci, k nehlubšímu prožívání jeho povolání karmelitána, kněze a biskupa, pastýře církve, protože modlitba je vzácný dar, který dáváme Bohu, svědčí víry a křesťanské zkušenosti, které nás velmi obohacuje.

Karmelitánské nakladatelství • Vydání druhé, upravené
Brož., 80x115 mm, 104 stran, 99 Kč

MINUTOVÉ PŘÍBĚHY Z BIBLE

Převyprávěla Elena Pasqualiová • *Ilustrovala Nicola Smeevová* • Z angličtiny přeložila *Marta Hudoušková* • Odpovědná redaktorka *Ivana Albrechtová*

Deset vybraných příběhů ze Starého a Nového zákona přináší poučení prostřednictvím jednoduchého způsobu vyprávění a vtipných ilustrací.

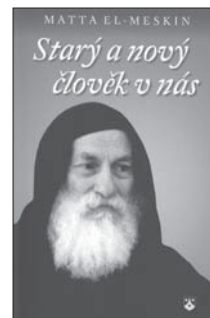
Karmelitánské nakladatelství
Váz., 220x235 mm, křídový papír, 46 stran, 175 Kč

STARÝ A NOVÝ ČLOVĚK V NÁS

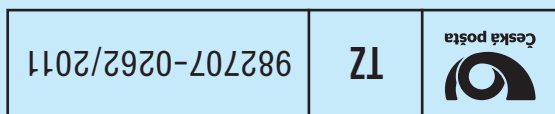
Matta el-Meskin • Úvod *Guido Dotti, mnich komunity Bose* • Z italských přeložil *Richard Machan* • Odpovědná redaktorka *Dagmar Kopecká*

Matta el-Meskin (1919–2006), duchovní otec kláštera svatého Makaria v Egyptě, byl jednou z největších postav soudobých dějin koptské ortodoxní církve a duchovní autor známý a oceňovaný po celém světě. Tato sbírka textů a modliteb vede čtenáře cestou proměnění „z člověka starého v člověka nového“, v procesu proměňování a napodobování Krista, jež se uskutečňuje každodenním následováním, nasloucháním Slovu a úsilím o stále obnovovanou bratrskou lásku. Autorova slova tryskají z hloubi vlastního srdce, zasahují srdce posluchačů a pomáhají jim s radostí objevovat povolání k plnosti života, který Bůh zamýšlí a připravuje pro všechny své syny.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 136 stran, 185 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vitek, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaře aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.